

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

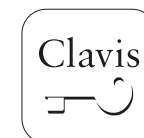
Jacodine van de Velde

BLIJF BIJ ME IN HET DONKER

Jacodine van de Velde
Blijf bij me in het donker
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: paardenliefde, rouw, identiteit, vriendschap
NUR 285
ISBN 978 90 448 5271 4
D/2024/4124/184
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jacodinevandevelde.com
[@jacodinevandevelde](https://www.instagram.com/jacodinevandevelde)

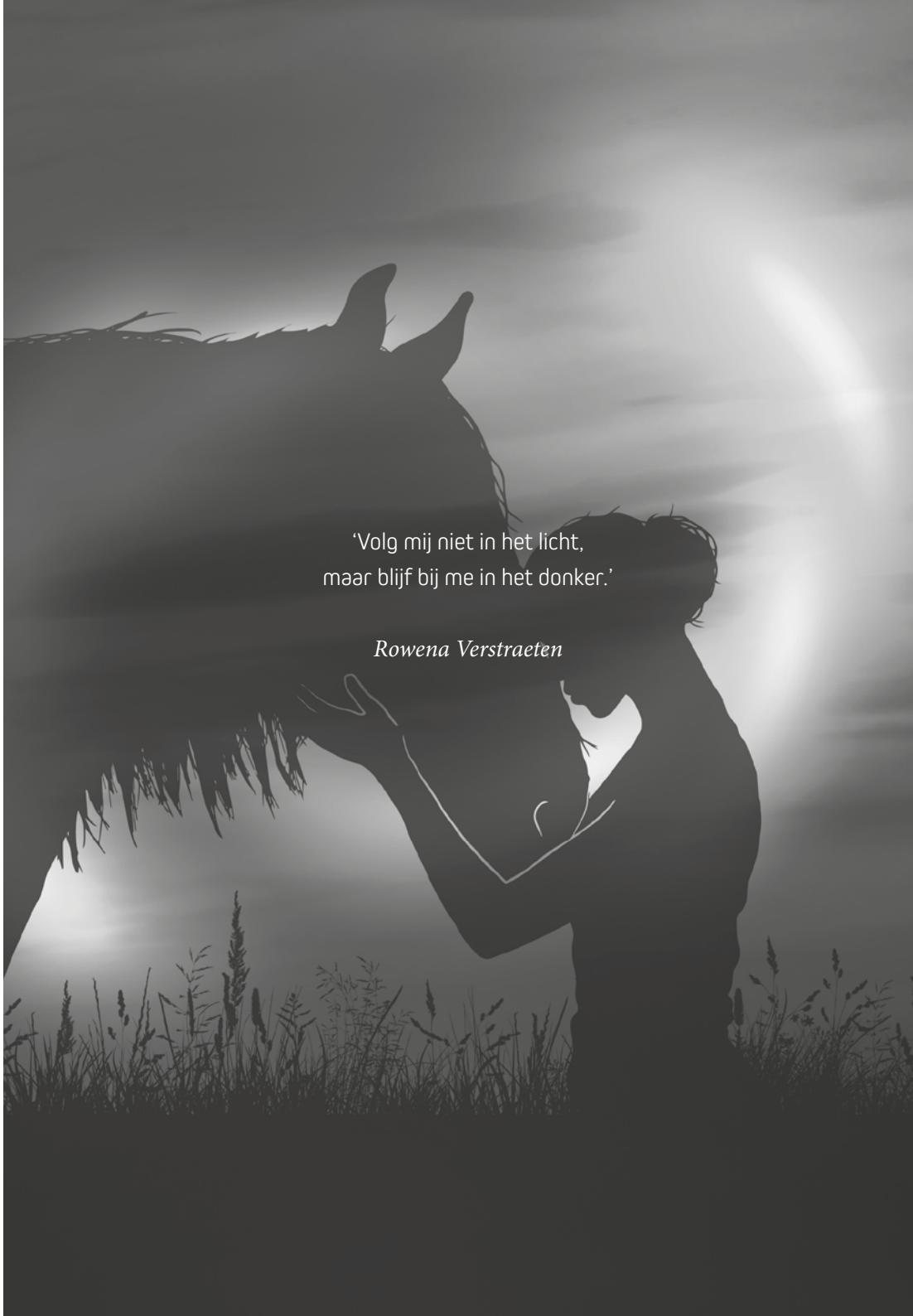
Andere boeken van Jacodine van de Velde bij Clavis

Het licht in jou en mij

Wat je zegt zie je zelf

De stilte zegt genoeg

Steen voor steen

*'Volg mij niet in het licht,
maar blijf bij me in het donker.'*

Rowena Verstraeten

*Opgedragen aan Julie.
Wat een inspiratie, wat een power!*

Het is koud wanneer ik de achterdeur uit stap. In de verte klinkt af en toe een vroege vuurwerkknal, maar verder heerst er hier rust wanneer ik naar de paddock loop, het omheinde deel achter de paardenstal. Zodra ik mijn fluitje laat horen, heft Missy haar hoofd op. Iets minder enthousiast dan normaal komt mijn pony mijn kant op.

‘Hé meisje.’ Ik breng mijn vinger naar mijn lippen en maak een zoengeluidje om een kusje te vragen. Meteen drukt ze haar snoet tegen mijn gezicht. Ik geniet van het contact en aai over haar gladde witte vacht. Net als vanmorgen heb ik het gevoel dat er iets met haar aan de hand is, al weet ik niet wat. Zachtjes blijf ik tegen haar praten terwijl ik haar mee naar binnen neem. Ik let op haar bewegingen, maar ze loopt normaal en ik zie geen aanwijzingen dat er iets mis is.

In de schuur leid ik haar naar de poetsplaats en laat haar daar los staan, met alleen een touw voor haar borst. Mijn opa, die aan komt lopen, ziet dat ik haar los laat staan en kan het niet laten om te zeggen: ‘Zet haar vast, Asha.’

‘Dat hoeft bij jou niet, hè, brave meid?’ Ik aai Missy over haar flank en begin met het kammen van haar manen. Mijn pony is heel geduldig en blijft rustig staan als ik haar verzorg.

‘Het blijven dieren en ze kunnen altijd onvoorspelbaar reageren,’ houdt opa vol. Ik negeer hem; Missy en ik zijn twee handen op één buik, ik ben volkomen veilig bij haar.

Opa schudt nog een keer afkeurend zijn hoofd, maar laat het er

verder bij. Ik snap niet waarom hij er überhaupt iets van zegt. Hij weet dat ik wat dit betreft toch niet naar hem luister. In zichzelf moppend rijdt hij de kruiwagen met mest naar buiten.

Terwijl ik Missy's lijf borstel, gooi ik mijn frustraties eruit; niemand kan zo goed luisteren als zij.

'Vanavond is dat oudejaarsfeest bij Joyce en ik heb er helemaal geen zin in.' Mijn pony heeft de afgelopen anderhalve week al te horen gekregen dat Anne-Fleur en Linde, twee van mijn vriendinnen, ineens besloten hebben niet meer naar het feest van onze klasgenoot te gaan. In plaats daarvan gaan ze naar Denise, een ander meisje van school. Denise wil al heel lang bij ons vriendinnengroepje horen, maar Anne-Fleur, Linde en Tamara stonden dat niet toe. Nu vinden ze Denise ineens wel interessant, omdat ze een feest geeft met haar broer, op wie Linde een crush heeft. Linde haalde Anne-Fleur over om mee naar Denise te gaan. Tamara is op wintersport en ik weigerde Joyce af te zeggen. Gevolg: ik ga als enige van ons vieren naar Joyce.

Ik zou tegen Missy willen zeggen dat ze Denise gewoon gebruiken, maar dat voelt hypocriet. Ik gebruik Anne-Fleur, Linde en Tamara al meer dan vier jaar. Wie ben ik om hun iets te verwijten?

'Eigenlijk zijn mensen net zulke kuddedieren als paarden.' Ik buk om haar hoof uit te krabben. 'Bij jullie is Lucky de baas, bij ons Anne-Fleur.' Ik moet een beetje lachen om de vergelijking tussen onze shetlander en Anne-Fleur. 'Misschien had ik niet zo moeilijk moeten doen en de "kudde" gewoon moeten volgen. Dat is tenslotte de beste manier om te overleven.' Ik kom overeind en loop naar haar hoofd. 'Wat vind jij?' Ik kriebel achter haar oren en glimlach. 'Ik weet wel wat jij vindt. Dat wij mensen maar ingewikkeld doen, hè?'

Vanaf dat moment probeer ik het hele gedoe van me af te zetten en

me op Missy's verzorging te concentreren. Zoals altijd leidt dat ertoe dat ik me iets rustiger voel. Nadat ik haar hoeven heb uitgekraabd, haal ik de nodige spullen. Ik vervang haar halster door de kaptoom, een hoofdstel zonder bit, en neem de dubbele longeerlijn mee naar de bak, waar ik hem door de ringen haal en aan onze training begin. Ik laat haar eerst rustig wat rondjes om me heen lopen en stuur haar bij met behulp van de lijn.

Vrijwel elke dag train ik zo'n dertig tot zestig minuten met Missy. Vandaag heb ik het gevoel dat ik haar een beetje moet ontzien.

Vanwege de dressuurwedstrijden waar Missy en ik aan deelnemen, moet ik in goede conditie zijn. Ik zwem, loop een keer per week hard, ga naar de sportschool om mijn spieren te trainen en doe oefeningen voor mijn balans. Maar vandaag heb ik mezelf ook ontzien, want mijn hardlooprondte was korter dan normaal. Ik voel me al de hele dag onrustig en anders dan ik hoopte, heeft het hardlopen niet geholpen om dat gevoel weg te krijgen.

Missy en ik zijn al een poosje met onze training bezig als mijn vader verschijnt. Met zijn onderarmen op het hek leunend kijkt hij toe terwijl ik een aantal oefeningen afwerk.

'Ze valt over haar schouder,' roept hij na een tijdje.

Ik knik, want ik heb zelf ook gezien dat ze te veel op haar binnenste schouder leunt. Het is niets voor Missy om zo uit balans te zijn. Zachtjes laat ik de lijn wat vieren, zodat ze wat langzamer door de bocht loopt en haar lijf beter gecentreerd blijft.

'Is ze oké?' vraagt mijn vader een poosje later. Vanmorgen vertelde ik hem dat ze niet zichzelf leek.

'Ik weet het niet,' beken ik. Ik merk niets concreets, maar voel onrust. 'Ik hou het kort vandaag.'

‘Misschien beter, ja. Zet haar straks gelijk op stal. Ik haal de rest ook vroeg naar binnen vanwege het vuurwerk.’

Ik steek mijn hand op als reactie.

Een kleine tien minuten later hou ik het voor gezien en neem ik Missy mee naar binnen. Ik spuit haar benen af en verzorg haar zoals het hoort. De infraroodlampen boven haar branden, want dat is lekker voor haar spieren. Ik krab haar hoeven weer uit en tot slot lak ik ze met hoefolie. Mijn vader heeft al vers stro in haar stal geschept, zie ik.

Ik leid Missy haar box in, druk een kus op haar neus en verlaat de stal om mijn vader en opa te helpen met de andere paarden.

Nadat ik heb gedoucht, sta ik in een joggingbroek en een trui voor mijn kledingkast. Even overweeg ik om me af te melden bij Joyce en gewoon thuis te blijven. Maar dan geef ik mezelf een mentale schop onder mijn kont; ik heb a gezegd, nu moet ik ook b zeggen.

Trouwens, zelfs mijn veertienjarige zusje Shanti viert oudejaarsavond niet thuis. Zij gaat naar een vriendin en mijn broer Antonio viert het in Amsterdam, waar hij studeert. Dus nee, ik blijf niet als enige van ons drieën thuis met mijn ouders en de helft van paps familie, hoe lief ze allemaal ook zijn.

Wat trek ik aan vanavond? In ieder geval mijn zwarte broek. Nu nog iets voor erop. Ik trek een witte blouse uit de kast en bekijk die keurend. Hm, nee. Ik hang de blouse terug en doorzoek mijn topjes. Ik pluk een zwart met zilverkleurige pailletjes van de stapel, gooi het boven op de broek en kijk ernaar. Yep, dat wordt het ... Alleen nu nog niet. Me optutten doe ik later wel, voorlopig hou ik lekker mijn makkelijke kloffie aan.

Ik loop naar de slaapkamer naast die van mij. Shanti ligt op haar

buik op bed en bekijkt TikTok filmpjes op haar telefoon.

‘Hé sis.’ Ze schuift een stukje op. Ik plof naast haar neer en kijk een poosje met haar mee.

Grappig dat het algoritme haar totaal andere filmpjes aanbiedt dan mij. Ik kijk vooral paarden filmpjes, zij ... echt van alles. Van grappige katten filmpjes, NOS-nieuws, shoplogs en make-uptutorials tot boekenclubs. Het is een perfecte weergave van hoe verschillend we zijn. Mijn leven draait om paarden, dat van mijn zusje om zoveel meer. Shanti is, net als mam, een beetje een nerd. En dat bedoel ik positief. Ze zijn allebei onwijs intelligent en nemen hun school slash werk heel serieus. Daar kan ik alleen maar bewondering voor hebben.

Zelf kreeg ik aan het eind van de basisschool ook vwo-advies, maar omdat ik zo veel mogelijk tijd en energie aan het paardrijden wilde besteden, ging ik naar de havo. En daarin lijk ik precies op pap. Nadat hij een aantal jaren in de ICT had gewerkt, zei hij zijn baan op om zich volledig op zijn passie te richten: de paarden.

‘Wat kijk jij allemaal?’ vraag ik Shanti wanneer ik op haar scherm een kat een meter de lucht in zie springen omdat er een boterham uit een broodrooster schiet.

Ze haalt haar schouders op. ‘Van alles.’ Ze grinnikt. ‘Niets eigenlijk.’ Ze scrolt door en blijft een paar tellen hangen bij iemand die zonder woorden duidelijk wil maken wat ze van een of ander boek vond.

Ik rol op mijn rug en probeer daarbij niet van het bed te vallen. Shanti heeft tot haar frustratie een gewoon eenpersoonsbed, terwijl Antonio en ik allebei een twijfelaar hebben.

‘Wat doe je?’ Shanti kijkt op van haar telefoon als ik niet meteen antwoord geef.

‘Ik voel me ... raar.’ Rusteloos. De hele dag al.

‘Je bent ook raar,’ zegt ze met een ondeugende grijns terwijl ze verder scrollt. Ik rol met mijn ogen.

Ik besluit naar mijn gevoel te luisteren en duw mezelf overeind. ‘Ik ga nog even bij Missy kijken.’

‘Kee,’ mompelt ze.

Ik loop de trap af en de gang door. Ik ben nog niet in de keuken of ik ruik de bojo al. Oma haalt de kokoscake met rozijnen net uit de oven.

‘Kijk eens hoe goed hij weer gelukt is.’ Ze glundert van trots. ‘Neem een stuk, mi gudu.’ Oma houdt van ons alle drie evenveel, maar ik ben de enige die ze ‘mijn schatje’ noemt.

Ik knik gretig. ‘Graag, oma.’

Ze geeft me een servetje en snijdt een plak van de cake.

‘Dank u wel.’

‘Ik ga snel terug naar mijn eigen keuken, want daar staat een fiadoe in de oven.’ De taart met gedroogde vruchten ontbreekt op geen enkel feest en is oma’s specialiteit. Ze kan geweldig koken en bakken, maar oliebolletjes of appelbeignets zul je bij ons niet op tafel zien op oudejaarsavond.

Door de achterdeur gaan we samen naar buiten. Zij loopt naar haar eigen huisje, ik naar de stallen met het stuk bojo in mijn hand en een knoop in mijn maag. Wanneer ik de schuur in loop, hoor ik het geschraap van hoeven. Ik frons en versnel mijn pas. Missy briest en haar hoofd hangt. Wanneer ik met mijn tong klak, kijkt ze kort mijn kant op. Dan draait ze haar hoofd naar achteren, richting haar buik. Ik stop het laatste stuk bojo in mijn mond voordat ik haar box open en naar binnen ga. Mijn pony briest en kijkt weer naar mij.

‘Wat is er met je?’ vraag ik gealarmeerd. Opnieuw kijkt ze achterom. Ik knijp mijn ogen samen. ‘Heb je pijn? Pijn in je buik?’ Als vanzelf schuift mijn ene hand naar mijn eigen buik, de andere leg ik op haar flank. Weer briest ze, wat ze normaal niet zo vaak doet. ‘Je voelt je niet lekker, hè?’ Met mijn gezicht in haar manen gedrukt knuffel ik haar. ‘Ik weet dat er iets niet in orde is. Ik ga pap halen. Ben zo bij je terug,’ fluister ik.

Ik sluit de staldeur achter me en haast me terug naar ons huis. Mijn vader is net onder de douche vandaan gekomen en zit met mijn moeder en opa koffie te drinken aan de grote eettafel, die de keuken en de woonkamer met elkaar verbindt.

‘Pap, er is iets met Missy.’

De lach op zijn gezicht sterft weg. Met wat cakekrumeltjes bij zijn mondhoek kijkt hij naar me op. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat weet ik niet, maar volgens mij is er iets niet goed. Misschien heeft ze last van haar buik of zo. Er is in ieder geval iets niet oké.’ Ik leg mijn handen op de rugleuning van mijn moeders stoel. Ze draait zich half naar me om en ik hup een beetje ongedurig op en neer.

‘Ik kom zo kijken. Even dit wegwerken.’ Hij houdt een stukje bojo omhoog.

‘Kunt u de dierenarts bellen?’

‘Misschien is ze gewoon nerveus door het vuurwerk,’ bemoeit opa zich ermee.

‘Nee, dat is het niet. Ze schraapt met haar hoef, kijkt naar haar buik en heeft haar hooi niet opgegeten.’

‘Zweet ze? Is haar ademhaling versneld?’ vraagt hij verder.

‘Nee, opa,’ antwoord ik geërgerd. Die signalen heb ik niet nodig om te weten dat er iets mis is.

‘Ik kom met je mee.’ Mijn vader veegt met een servet zijn mond af en staat op.

‘Carl, je gaat toch niet op oudejaarsavond de dierenarts bellen omdat Asha “het gevoel heeft dat er iets mis is”?’ zegt opa afkeurend tegen mijn vader.

Ik kijk op mijn horloge. Het is bijna vijf uur.

‘Bemoei je er niet mee, Orlando,’ zegt oma, die de keuken in komt lopen, berispelend. Ze zet de fiadoc op het aanrecht. ‘Dat zijn jouw zaken niet.’

Ik schenk haar een dankbare glimlach voordat ik met mijn vader mee naar buiten loop en mijn moeder met een kibbelende opa en oma achterlaat.

Mijn vader blijft voor de stal van Missy staan en bekijkt haar eerst rustig. Weer hangt haar hoofd en schraapt ze met haar hoef over de grond. Ze briest als ze me ziet, kijkt weer achterom.

‘Het is net alsof ze me wil vertellen dat er iets mis is,’ zeg ik. ‘Ziet u?’

Hij knikt alleen maar, zegt niets en stapt achter me aan de stal binnen. Mijn vader laat zijn hand over haar hals gaan en daarna over haar flank. ‘Ze ademt wel een beetje oppervlakkiger, lijkt het,’ mompelt hij. Hij checkt haar benen, maar ze reageert niet zichtbaar op zijn aanrakingen.

Hij loopt terug naar haar hoofd en aait over haar neus.

‘Haar ogen staan ook anders,’ zeg ik ongerust. ‘Dat viel me vanmorgen al op.’

Hij kijkt haar in de ogen. Ik ben blij dat opa niet mee naar de stal is gekomen. Pap neemt me serieus en heeft net zo’n band met de paarden als ik. Opa is zakelijker.

‘Ze zijn niet echt dof, Ash,’ zegt hij aarzelend.

‘Volgens mij wel,’ hou ik vol.

Met een flauw glimlachje strijkt hij over mijn haar, zijn teken om te laten weten dat hij mogelijk niet ziet wat mij wel opvalt.

‘Ik vind dat we de dierenarts moeten laten komen,’ zeg ik nog een keer.

‘Ze is wat onrustig, dat ben ik met je eens, maar verder lijkt ze niets te mankeren.’ Mijn vader kijkt langs Missy’s hoofd naar mij. ‘We kijken het nog even aan.’

‘Maar ...’ begin ik.

‘Zodra we iets concreets hebben, bel ik de dierenarts. Nu kunnen we echt nog niet bellen.’

Ineens weet ik het zeker: ik ga vanavond nergens heen.